

Zkrácená verze projevu prof. L. Bobkové

Magnificence, spectabiles, honorabiles, profesores, doctores, cives acadēmici,
milí kolegové, přátelé, vážené dámy a pánové!

Na katedře historie pedagogické fakulty jsem prožila krásné období časného středního věku, kdy vám lidé s oblibou říkají: „jsi ještě mladá“. Nebyla to léta jednoduchá. Atmosféru neustále přítomného ohrožení, sebekontroly, podržené snahou neztratit vlastní tvář, vyvažovaly nestandardní mezilidské vztahy na katedře historie, kam jsem byla v roce 1979 přijata. Většinu jejích členů byla totiž společná snaha dosáhnout co nejlepší práce se studenty. Ti také byli magnetem, jenž mě k fakultě pevně připoutal. V souvislosti s mým působením na katedře historie bych ráda připomenula některé z mých tehdejších zkušenějších kolegů, bez jejichž pochopení bych žádných úspěchů nedosáhla. Dík patří především vzácně přející paní doc. Janě Englové, lidský přístup je třeba ocenit u dnes již nežijícího pana prof. Jiřího Tůmy. Nadhled a eleganci předával pro mne nezapomenutelný pan Dr. Václav Michovský a mé první historické pokusy by nikdy nevznikly bez pomoci a rad tehdejšího ústeckého archiváře pana Dr. Ivana Martinovského. A nemohu zapomenout ani na řadu studentů, kteří byli skutečnou součástí mé práce a mnozí z nich jsou dodnes mými přáteli.

Po listopadových událostech roku 1989 nastala značně dramatická etapa v životě pedagogické fakulty. V nekonečných debatách a jednáních se záhy zrodila myšlenka vytvořit v Ústí nad Labem vysokou školu univerzitního charakteru. Premisa, s níž se do zápasu o její založení vstupovalo, byla snaha o povznesení tolik zkoušeného regionu severozápadních Čech prostřednictvím zvýšení vzdělanosti jeho obyvatel, snaha posílit pouta mladých lidí tomuto kraji a zkulturnit jeho prostředí. To byly také hlavní cíle nově koncipované výuky historie a kulturní historie, směřované již ne výlučně pedagogickým směrem. Úspěšnost snah vkládaných do výukových systému snad dostatečně dokumentuje řada absolventů historie pracujících dnes na univerzitě, za všechny připomeňme děkanku nové filozofické fakulty, paní Dr. Michaela Hrubá, a děkan Fakulty umění a designu, pan Dr. Michal Koleček.

Nabyté vzdělání člověka vždy určitým způsobem osvobozuje a povznáší, a to ve sféře veřejné i osobní. Vzdělanosti si cenili staří Řekové a Římané, svou váhu měla i ve středověku. Brzy se také vytvořily dvě skupiny vědců. Jedni bádali ve stínu svých pracoven a laboratoří, druzí jimi získané teoretické poznatky využívali a modifikovali v praxi. Stejně jako tehdy, tak ani dnes, nelze tyto dvě spojitě nádoby od sebe oddělit, ale ani slít do jednoho sloupce. I historii je třeba vnímat v obou těchto dimenzích – jako vědu i jako prostředek k pochopení minulosti, která je v nás a my jsme jejími nositeli i tvůrci.

Karel IV. podle slov kronikáře Beneše Krabice z Weitmile založil pražskou univerzitu „*ve snaze rozšířit blaho státu a chvalně povznést své České království*“. Obecné dobré sledovali i zakladatelé ústecké univerzity. Její rozvoj, vzrůstající počet fakult, vědecký výzkum jednotlivých pracovišť i velký počet studentů svědčí o správnosti tohoto rozhodnutí. Jsem ráda, že jsem při tomto procesu byla přítomna. Velmi si vážím ocenění, jehož se mi dnešního dne dostalo, a mohu slíbit, že se budu snažit jeho poslání naplnit ku prospěchu dobrého jména univerzity Jana Evangelisty Purkyně.

Univerzitě bych ráda popřála, aby vždy docházela naplnění symbolika znaku univerzity a nových insignií, respektive řetězů a emblémů na nich, pořízených v 90. letech minulého století, tj., aby univerzita byla stříbrem kraje, který byl kdysi na stříbrné rudy bohatý, aby zářila krupějemi zdejších českých granátů, tak jako tomu je na řetězech jejích akademických hodnostářů. Zároveň ale aby byla také nositelkou aktuálních trendů, ve shodě s moderní formou zmíněných insignií i univerzitního znaku připomínajícího sepijetí univerzity s někdejší královským městem, v němž sídlí. Nikoliv lesk, ale ryzost neztrácejí na hodnotě.